

Drept penal - Proba teoretica - Parchet de pe lângă Tribunal

1 Sunt supuse confiscării speciale:

- A. bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni;
- B. bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală dacă aparțin unei alte persoane decât făptuitorul și aceasta nu a cunoscut scopul folosirii lor;
- C. bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală dacă aparțin unei alte persoane decât făptuitorul și aceasta a cunoscut scopul folosirii lor.

2 Fapta unei persoane constând în neplata, cu rea - credință, timp de trei luni, a pensiei de întreținere instituită printr-o singură hotărâre judecătorească în favoarea celor trei copii minori ai săi, constituie:

- A. o infracțiune unică continuă de abandon de familie, prevăzută de art.378 alin. 1 lit. c din Codul penal;
- B. mai multe infracțiuni de abandon de familie, în formă continuă, în concurs real;
- C. mai multe infracțiuni de abandon de familie, în formă continuă, în concurs formal;

3 În jurisprudența Curții Constituționale a României s-a constatat că prevederile art.137 alin.3 teza a doua din Codul penal privind sintagma cifra de afaceri este neconstituțională:

- A. întrucât norma nu precizează dacă sintagma criticată privește cifra de afaceri realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ, în anul financiar anterior comiterii infracțiunii sau anterior pronunțării hotărârii judecătorești;
- B. întrucât, deși este previzibil că cifra de afaceri este cea realizată de către persoana juridică cu scop lucrativ în anul financiar anterior comiterii faptei, sintagma cifra de afaceri nu este definită în Codul penal;
- C. întrucât, fiind definită de legile speciale, sintagma cifra de afaceri este previzibilă, dar luarea în considerare în mod integral la stabilirea cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă, creează discriminare.

4 În cazul infracțiunii continuate, dacă activitatea infracțională constă în 5 acte materiale, din care trei acte comise înainte de împlinirea vârstei de 14 ani și două ulterior acestui moment:

- A. răspunderea penală a minorului va fi atrasă pentru întreaga activitate infracțională săvârșită;
- B. minorul nu răspunde penal în nicio situație;
- C. răspunderea penală a minorului nu va fi atrasă pentru activitatea infracțională săvârșită înainte de împlinirea vârstei de 14 ani.

5 Amnistia:

- A. înlătură executarea pedepsei, iar nu și a măsurilor educative;
- B. nu are efecte asupra măsurilor de siguranță;
- C. intervine în cazul în care inculpatul a continuat să nu achite pensia de întreținere în condițiile art.378 alin.1 lit. c Cod penal și după adoptarea legii de amnistie;

6 Fapta constând în înlesnirea practicării prostituției săvârșită asupra mai multor persoane vătămate majore și minore, în aceeași împrejurare, constituie:

- A. infracțiunea de proxenetism prevăzută de art.213 alin. 1 și 3 din Codul penal în forma simplă;
- B. infracțiunile de proxenetism prevăzută de art.213 alin.1 Cod penal și art.213 alin.3 Cod penal cu aplicare art.38 alin.1 din Codul penal;
- C. infracțiunea de proxenetism prevăzută de art.213 alin. 1 și 3 din Codul penal, în formă continuată.

7 Fapta inculpatului de a-și însuși o sumă de bani din geanta unei persoane, urmată de exercitarea de violențe împotriva unui agent de poliție, aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, care a intervenit pentru a-l prinde, constituie:

- A. infracțiune de furt calificat și o infracțiune de ultraj în formă agravată în concurs real;
- B. infracțiune de tâlhărie în concurs cu o infracțiune de ultraj în forma simplă;
- C. infracțiune de tâlhărie în concurs cu o infracțiune de ultraj în varianta agravată.

- 8 Infrațiunea de inducere în eroare a organelor judiciare, prevăzută de art. 268 alin.(1) Cod penal se consumă:**
- A. la momentul depunerii denunțului cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o anumită persoană, cunoscând că aceasta este nereală;
 - B. la momentul la care, în urma depunerii denunțului cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o anumită persoană, cunoscând că aceasta este nereală, se dispune efectuarea în continuare a urmăririi penale față de aceasta;
 - C. la momentul la care, în urma depunerii denunțului cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o anumită persoană, cunoscând că aceasta este nereală, se dispune punerea în mișcare a acțiunii penale față de aceasta.
- 9 Fapta inculpatului de a refuza restituirea unei trotinete primite cu câteva ore înainte pentru a o folosi la cumpărături și părăsirea localității ulterior acestui refuz reprezintă:**
- A. infrațiunea de înșelăciune prevăzută de art. 244 alin. (1) din Codul penal;
 - B. infrațiunea de abuz de încredere prevăzută de art. 238 din Codul penal;
 - C. infrațiunea de furt prevăzută de art. 228 alin. (1) din Codul penal.
- 10 Art. 308 din Codul penal:**
- A. reprezintă o variantă atenuată, printre altele, a infrațiunii de neglijență în serviciu;
 - B. reprezintă o variantă atenuată, printre altele, a infrațiunii de folosire a funcției pentru favorizarea unor persoane;
 - C. este incompatibil cu aplicarea art. 309 din Codul penal.
- 11 Fapta funcționarului public care semnează cu propriul numele un act de competența instituției în care lucrează, pentru emiterea căruia acesta nu are atribuții de serviciu, realizează elementele de tipicitate ale infrațiunii de:**
- A. uzurparea funcției;
 - B. abuz în serviciu;
 - C. uzurparea de calități oficiale.
- 12 Fapta primarului A. care a primit suma de 1000 de euro, în patru tranșe egale, ultima livrată în produse alcoolice, respectiv sticle de vișinată, pentru a grăbi organizarea unui concurs pentru o funcție publică în cadrul instituției pe care o conduce reprezintă:**
- A. infrațiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal;
 - B. infrațiunea de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal, cu reținerea art. 35 alin. 1 din Codul penal;
 - C. două infrațiuni de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) din Codul penal, una dintre acestea în formă continuată (3 acte materiale), cu reținerea cauzei de agravare a concursului real de infrațiuni.
- 13 Tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii prevăzut de art. 43 alin. 2 din Codul penal:**
- A. în ipoteza în care, în timpul executării unei pedepse ce reprezintă primul termen al recidivei, au fost comise două infrațiuni concurente, pentru care s-a dispus condamnarea la pedeapsa închisorii, se realizează prin adăugarea pedepsei rezultante stabilită conform art. 39 alin. 1 lit. b din Codul penal, la restul rămas neexecutat din prima pedeapsă, calculat de la data comiterii celei de-a doua infrațiuni concurente și apoi deducerea perioadei executate de la data punerii în executare mandatului de executare al pedepsei ce reprezintă primul termen al recidivei până la data pronunțării hotărârii prin care se aplică tratamentul sancționator prevăzut de art. 43 alin. 2 din Codul penal;
 - B. se aplică în ipoteza în care după liberarea condiționată și înainte de considerarea ca executată a unei pedepsei mai mare de 1 an, ce formează primul termen al recidivei, inculpatul este condamnat pentru infrațiunile concurente prevăzute de art. 196 alin. 3 din Codul penal la pedeapsa amenzii și art. 335 alin. 1 din Codul penal, la pedeapsa închisorii, aceasta din urmă infrațiune fiind comisă și în stare de recidivă postexecutorie față de o condamnare anterioară (dublă recidivă);
 - C. se aplică în ipoteza în care una dintre infrațiunile comise după condamnarea definitivă neexecutată sau executată parțial este în concurs cu cea care constituie primul termen al recidivei.

14 În cazul infracțiunii de favorizarea făptuitorului, prevăzută de art. 269 din Codul penal:

- A. în ipoteza în care aceasta constă în ajutorul dat făptuitorului în scopul îngreunării cercetărilor într-o cauză penală având ca obiect comiterea unei infracțiuni de furt în formă tentată, prevăzută de art. 32 rap. la art. 228 alin. 1 din Codul penal, pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta comisă de autor, respectiv de maxim 3 ani și 6 luni;
- B. în ipoteza în care, fapta comisă întrunește și elementele constitutive ale unei infracțiuni de serviciu, infracțiunea de favorizare nu poate fi reținută în concurs cu infracțiunea de serviciu, ci se va reține doar aceasta din urmă, având în vedere caracterul de incriminare generală a infracțiunii prevăzută de art. 269 din Codul penal;
- C. aceasta nu poate avea ca subiect activ participantul la infracțiunea față de care s-a realizat favorizarea.

15 În ceea ce privește executarea pedepsei amenzii:

- A. în ipoteza a două infracțiuni concurente judecate împreună, pentru care instanța a dispus condamnarea la aplicarea amenzii, respectiv la pedeapsa închisorii și aplicarea pedepsei rezultante potrivit art. 39 alin. 1 lit. d din Codul penal, suspendarea executării sub supraveghere a pedepsei închisorii atrage și suspendarea executării sub supraveghere a pedepsei amenzii;
- B. dacă amenda este aplicată alături de pedeapsa închisorii, ca sancțiune unică, conform art. 62 din Codul penal, aceasta se execută chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere;
- C. după executarea pedepsei amenzii, aceasta nu poate constitui primul termen al recidivei, în niciun caz.

16 În cazul infracțiunii de violare a vieții private în modalitatea incriminată de art. 226 alin. (2) din Codul penal:

- A. aceasta se poate comite în formă continuată;
- B. dacă făptuitorul realizează mai multe din modalitățile alternative ale elementului material al laturii obiective se va reține un concurs de infracțiuni;
- C. tipicitatea infracțiunii este exclusă, fără excepție, în toate cazurile în care persoana vătămată, i-a conferit dreptul făptuitorului de a participa în mod direct la un eveniment din viața sa privată.

17 Este incidentă legea de dezincriminare:

- A. atunci când prin prevederile legii noi se reduce sfera de incidență a unui text prin care era incriminată o anumită infracțiune, când fapta comisă de inculpat nu mai întrunește condițiile impuse de aceasta;
- B. atunci când legea nouă instituie o cauză justificativă neprevăzută de legea veche și care este incidentă în cazul inculpatului;
- C. când norma de incriminare din legea veche nu se mai regăsește în legea nouă, conținutul ei fiind preluat de o altă normă din legea nouă.

18 În cazul revocării amânării aplicării pedepsei:

- A. revocarea se dispune în mod obligatoriu de către instanță în ipoteza comiterii unei infracțiuni intenționate, comisă în formă continuată care este consumată anterior rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a amânat aplicarea pedepsei și epuizată ulterior acestui moment, înăuntrul termenului de supraveghere și descoperită în acest termen;
- B. față de infracțiunea comisă în termenul de încercare, care a atras revocarea amânării aplicării pedepsei, nu este obligatorie dispunerea condamnării, putând fi doar stabilită o pedeapsă, cu consecința amânării aplicării acesteia;
- C. pedeapsa aplicată urmare a revocării amânării și pedeapsa la care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă în termenul de supraveghere se calculează conform regulilor concursului de infracțiuni, iar față de pedeapsa rezultantă se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

19 Nu este incidentă varianta agravată prevăzută de art. 218 alin. 2 lit. f din Codul penal în cazul în care:

- A. autorul a întreținut raport sexual cu victima, prin constrângere, în timp ce un alt făptuitor, a urmărit dacă de locul faptei se apropie vreo persoană;
- B. autorul a întreținut raport sexual cu victima, prin constrângere, după ce anterior alți doi, i-au dat acestuia informații despre programul victimei;
- C. când doi făptuitori întrețin succesiv raport sexual cu victima, în aceleași condiții de timp și spațiu, sprijinindu-se reciproc.

20 Faptele inculpatului B.D. care în ziua de 29.03.2019 a sustras pe geamul deschis al portierei stânga față a autoturismului marca Volkswagen parcat în parcarea din spatele magazinului Decathlon din mun. București un telefon marca Samsung Galaxy S8 cauzând un prejudiciu de 2500 de lei, iar ulterior, în ziua de 19.01.2020, în jurul orei 15.30, împreună cu o altă persoană, a sustras un telefon mobil marca Samsung Galaxy S10E prin desfacerea sistemului de siguranță antifurt, din incinta magazinului comercial Media Galaxy, valoarea prejudiciului cauzat fiind de aproximativ 3299, 9 lei, nerecuperat, întrunesc elementele de tipicitate a:

- A. două infracțiuni de furt, prevăzute de art.228 alin.1 din Codul penal;
 - B. o infracțiune de furt prevăzută de art.228 alin.1 din Codul penal și o infracțiune de furt calificat prevăzută de art. 228 alin.1 rap. art. 229 alin. 1 lit. e din Codul penal;
 - C. o infracțiune de furt prevăzută de art.228 alin.1 Cod penal și o infracțiune de furt calificat prevăzută de art. 228 alin.1 rap. art. 229 alin. 1 lit. d din Codul penal.
-

21 Comisia rogatorie dispusă în cursul urmăririi penale de către procuror poate avea ca obiect:

- A. audierea de martori de către un alt procuror din cadrul unui alt parchet indiferent de gradul ierarhic;
- B. luarea măsurii preventive a controlului judiciar;
- C. efectuarea cercetării la fața locului, cu posibilitatea citării oricăreia dintre părți la efectuarea acesteia.

22 Încheierea dată în primă instanță, prin care s-a dispus cu privire la suspendarea cauzei, poate fi atacată:

- A. cu apel, în termen de 10 zile la comunicarea copiei minutei;
- B. cu contestație, în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru procuror, părțile și persoana vătămată prezente, și de la comunicare pentru părțile și persoana vătămată care lipsesc;
- C. cu contestație, în termen de 24 de ore de la comunicare, pentru procuror, părți și persoana vătămată, fiind irelevant dacă au fost sau nu prezente la pronunțare.

23 Procurorul general al parchetului de pe lângă Curtea de apel poate dispune preluarea unei cauze de la un parchet ierarhic inferior:

- A. în vederea efectuării sau supravegherii urmăririi penale;
- B. numai în vederea efectuării urmăririi penale;
- C. numai cu acordul prim-procurorului parchetului ierarhic inferior.

24 Apelul este o cale de atac

- A. de anulare;
- B. de retractare;
- C. de reformare.

25 Admiterea căii de atac declarate și trimiterea cauzei spre rejudecare la instanța a cărei hotărâre a fost desființată este posibilă în cazul:

- A. apelului;
- B. revizuirii;
- C. contestației împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară prin care s-a dispus cu privire la desființarea unui înscris în ipoteza clasării.

26 Hotărârea primei instanțe rămâne definitivă:

- A. la data pronunțării hotărârii, în situația în care nu se uzează de căile de atac prevăzute de lege;
- B. la data retragerii apelului declarat, indiferent de momentul la care apelul a fost retras;
- C. la data pronunțării hotărârii prin care se respinge apelul declarat.

27 Soluția de renunțare la urmărirea penală:

- A. poate fi dispusă dacă infracțiunea săvârșită este pedepsită cu închisoarea de cel mult 10 ani;
- B. poate fi dispusă numai prin ordonanță;
- C. este verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de judecătorul de cameră preliminară.

28 Procurorul dispune clasarea:

- A. în toate cazurile când din probatoriul administrat în cursul urmăririi penale rezultă că făptuitorul este minor;
- B. când din actele dosarului rezultă că a intervenit un transfer de proceduri cu un alt stat, potrivit legii;
- C. când din probatoriul administrat în cursul urmăririi penale rezultă că nu există interes public în continuarea urmăririi penale, pericolul social al faptei fiind redus.

29 Dacă judecata se desfășoară potrivit procedurii simplificate a recunoașterii vinovăției:

- A. limitele de pedeapsă prevăzute de lege se reduc cu o treime în cazul pedepsei amenzii;
- B. nu este posibilă schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care inculpatul a fost trimis în judecată;
- C. inculpatul poate beneficia de efectele circumstanțelor atenuante.

30 Prin Decizia nr. 257 din 26.04.2017, Curtea Constituțională a României a statuat că:

- A. sintagma „în termenul prevăzut la art. 20 alin. 1” din cuprinsul art. 21 alin. 1 C. proc. pen. este neconstituțională;
- B. dispozițiile art. 20 alin. 1 C. proc. pen. sunt neconstituționale;
- C. dispozițiile art. 21 alin. 1 C. proc. pen. sunt neconstituționale.

31 Dispozițiile din hotărârea instanței de fond privind restituirea lucrurilor:

- A. sunt suspensive de executare, doar dacă s-a declarat apel pe latura civilă a cauzei;
- B. sunt executorii;
- C. sunt suspensive de executare până la rămânerea definitivă a hotărârii.

32 Declararea ședinței nepublice:

- A. se face în ședință publică;
- B. se poate dispune la cererea procurorului, a suspectului sau din oficiu de către instanță;
- C. nu se poate declara pentru o anumită parte a judecării cauzei.

33 Infirmarea actelor procesuale sau procedurale:

- A. se dispune doar când procurorul constată că un act sau o măsură procesuală a organului de cercetare penală este neîntemeiată;
- B. se poate dispune din oficiu sau la plângerea persoanei interesate;
- C. nu se poate dispune și în cazul verificării efectuate de către procurorul ierarhic superior cu privire la actele procurorului ierarhic inferior.

34 Sunt modalități de încheiere a urmăririi penale:

- A. renunțarea la urmărire penală, trimiterea în judecată și disjungerea cauzei;
- B. clasarea, declinarea urmăririi penale și emiterea rechizitoriului;
- C. clasarea, renunțarea la urmărire penală și trimiterea în judecată.

35 Revocarea renunțării la urmărirea penală:

- A. nu se dispune în cazul neîndeplinirii cu rea-credință a obligațiilor stabilite în sarcina suspectului sau inculpatului;
- B. reprezintă o modalitate de redeschidere a urmăririi penale;
- C. nu este posibilă.

36 În ipoteza renunțării la urmărirea penală față de un suspect sau inculpat minor care a împlinit vârsta de 16 ani:

- A. nu poate fi dispusă față de acesta obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, întrucât infractorilor minori le pot fi aplicate doar măsuri educative, în al căror conținut nu se regăsește și munca neremunerată în folosul comunității;
- B. nu poate fi dispusă față de acesta obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității, întrucât aceasta ar echivala cu o pedeapsă, ceea ce legislația actuală nu permite;
- C. poate fi dispusă față de acesta obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității.

37 Contestația privind durata procesului penal:

- A. în cauzele în care se cercetează fapte ale căror autori nu au fost identificați, deși organele de urmărire penală au depus diligențele necesare în acest scop, judecătorul de drepturi și libertăți stabilește termen în vederea finalizării urmăririi penale (termen ce implică și identificarea făptuitorilor) și, respectiv, în care o nouă contestație nu poate fi formulată;
- B. în cauzele în care se cercetează fapte ai căror autori nu au fost identificați, deși organele de urmărire penală au depus diligențele necesare în acest scop, judecătorul de drepturi și libertăți nu poate dispune stabilirea unui termen în care procurorul să rezolve cauza, întrucât această obligație a organelor de urmărire penală subzistă până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale;
- C. este o instituție aplicabilă numai după ce s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale.

38 Procurorul, în situația în care consideră necesar, poate solicita serviciului de probațiune conform dispozițiilor legale:

- A. evaluarea inculpatului major;
- B. evaluarea minorilor aflați în executarea unei măsuri educative;
- C. evaluarea persoanelor aflate în supravegherea serviciului de probațiune.

39 Suspendarea urmăririi penale:

- A. se dispune pe durata desfășurării procedurii de mediere;
- B. se poate dispune dacă se constată printr-o expertiză medico-legală că inculpatul suferă de o boală gravă care îl împiedică să ia parte la procesul penal, numai dacă boala gravă în care se află, nu este rezultatul propriei sale activități;
- C. se dispune în situația în care a fost respinsă cererea organului de urmărire penală de a obține avizul Camerei Deputaților în vederea punerii în mișcare a acțiunii penale împotriva unui membru al Guvernului.

40 Când pentru exercitarea unui drept procesual, legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage în privința actului făcut peste termen:

- A. inadmisibilitatea;
- B. nulitatea;
- C. inexistența.

41 Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului:

- A. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este necesar ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte probe privind leziunile suferite prin intermediul unor rapoarte medicale;
- B. în ipoteza în care absența probelor care să justifice acuzațiile de rele tratamente formulate de reclamantă rezultă, într-o mare măsură, din nerespectarea de către Guvernul pârât a obligațiilor procedurale care îi revin în temeiul art. 3, Curtea va constata întotdeauna o încălcare a articolului 3 din Convenție atât sub aspect material, cât și sub aspect procedural;
- C. pentru a declanșa obligația autorităților naționale de a efectua o anchetă efectivă, este suficient ca persoana care se pretinde victimă a relexor tratamente să prezinte o descriere detaliată a relexor tratamente despre care se pretinde că au fost aplicate de agenții statului.

42 În cauzele analizate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în ceea ce privește violența în familie, s-a reținut că:

- A. atunci când se analizează o încălcare a art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție se va ține cont, printre altele, și de sancțiunea aplicată în aceste cazuri, de gradul de toleranță arătat față de acest fenomen și de atenția acordată situației victimei;
- B. adoptarea unei legi și a unei strategii naționale pentru prevenirea și combaterea fenomenului violenței în familie este suficientă pentru respectarea standardului convențional în materia art. 14 coroborat cu art. 3 din Convenție;
- C. incapacitatea unui stat de a proteja femeile împotriva violenței în familie, în cazul în care această incapacitate nu este intenționată, nu poate fi privită ca o încălcare a dreptului la protecție egală în fața legii.

43 Potrivit art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. este interzisă extinderea domeniului de aplicare a infracțiunilor existente asupra faptelor care anterior nu constituiau infracțiuni sau aplicarea legii penale în mod extensiv, indiferent de efectele pe care aceasta le are asupra situației acuzatului;
- B. aprecierea unei legi ca previzibilă se va baza pe conținutul textului, domeniul pe care îl acoperă, numărul și calitatea destinatarilor, fiind permisă recurgerea la categorii generale și interpretarea jurisprudențială;
- C. sunt interzise procedurile penale consecutive care vizează aceeași faptă și aceeași persoană.

44 Articolul 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. nu este încălcat atunci când o persoană interesată nu este introdusă în procedura penală vizând, între altele, confiscarea bunurilor, cât timp implicarea acesteia în cauză nu a fost adusă la cunoștința organelor de urmărire penală și nu ar fi putut fi dedusă din niciunul dintre documentele găsite în timpul percheziției sau din probele avute în vedere la instituirea măsurii sechestrului asigurator în cursul urmăririi penale;
- B. nu este aplicabil în cauzele privind durata unei proceduri penale cu constituire de parte civilă, aflată în stadiul de urmărire penală;
- C. consacră, în special, principiul conform căruia, până la stabilirea vinovăției unui acuzat, toate probele acuzării trebuie să fie prezentate în fața acuzatului în ședință publică, în vederea unei dezbateri în contradictoriu, iar acest principiu se aplică fără excepții.

45 Potrivit art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului:

- A. privarea de libertate în cazurile de expulzare nu este limitată la o durată maximă prin paragraful 1 lit. f) al acestui articol, urmând a se aprecia în funcție de circumstanțele fiecărui caz dacă durata afectează legalitatea măsurii;
- B. este contrară standardului convențional prelungirea arestării preventive, în faza incipientă a anchetei, dacă a avut ca temei menținerea ordinii publice și impactul negativ pe care l-ar avea asupra opiniei publice punerea acuzatului în libertate;
- C. standardul convențional impune statelor membre să se asigure că privarea de libertate, sub aspectul modalității de executare, se desfășoară în condiții compatibile cu respectarea demnității umane, orice caz contrar putând conduce la încălcarea art. 5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

46 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră nu se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia cadru menționată;
- B. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, trebuie interpretat în sensul că noțiunea de forță majoră se extinde la obstacolele juridice în calea predării rezultate din acțiuni legale introduse de persoana care face obiectul mandatului european de arestare și întemeiate pe dreptul statului membru de executare, atunci când decizia definitivă de predare a fost adoptată de autoritatea judiciară de executare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) din decizia-cadru menționată;
- C. articolul 23 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299, trebuie interpretat în sensul că cerința unei intervenții a autorității judiciare de executare prevăzută de această dispoziție este îndeplinită atunci când statul membru de executare încredințează unui serviciu de poliție sarcina de a verifica existența unui caz de forță majoră, precum și respectarea condițiilor necesare pentru menținerea în detenție a persoanei care face obiectul mandatului european de arestare și de a decide, dacă este cazul, cu privire la o nouă dată a predării, indiferent dacă persoana respectivă are dreptul de a sesiza în orice moment autoritatea judiciară de executare pentru ca aceasta să se pronunțe asupra elementelor menționate mai sus.

47 Potrivit jurisprudenței CJUE:

- A. autoritatea judiciară de executare poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
- B. autoritatea judiciară de executare nu poate înlătura existența unui risc real de tratament inuman sau degradant pentru simplul motiv că persoana în cauză dispune, în statul membru emitent, de o cale de atac care îi permite să conteste condițiile detenției sale sau că există, în acest stat membru, măsuri legislative sau structurale menite să consolideze controlul condițiilor de detenție;
- C. examinarea pe care este ținută să o efectueze autoritatea judiciară de executare, chemată să decidă cu privire la predarea unei persoane care face obiectul unui mandat european de arestare, poate privi, având în vedere caracterul său concret și precis, condițiile generale din detenție existente în cadrul tuturor penitenciarelor din statul membru emitent în care persoana în cauză ar putea fi încarcerată.

48 Articolul 3 și articolul 4 alineatul (1) din Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale trebuie interpretate în sensul că nu se opun adoptării unor decizii preliminare cu caracter procedural, precum o decizie de menținere a unei măsuri de arestare preventivă luate de o autoritate judiciară, care se bazează pe suspiciuni sau pe elemente de probă incriminatoare, cu condiția ca aceste decizii să nu se refere la persoana deținută ca fiind vinovată, potrivit hotărârii CJUE din cauza:

- A. Kolev;
- B. Milev;
- C. Dorobanțu.

49 Potrivit jurisprudenței CJUE, articolul 267 TFUE trebuie interpretat în sensul că:

- A. o instanță națională ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern trebuie să își îndeplinească obligația de a sesiza Curtea cu o chestiune referitoare la interpretarea dreptului Uniunii invocată în fața sa, fără excepție;
- B. stabilirea și formularea întrebărilor ce urmează a fi adresate Curții revin instanței naționale, dar părțile din litigiul principal pot schimba conținutul acestora;
- C. revine exclusiv instanței naționale sarcina de a decide în ce stadiu al procedurii este cazul să adreseze o întrebare preliminară Curții, aceasta din urmă nefiind însă competentă să soluționeze trimiterea preliminară atunci când, la momentul efectuării acesteia, procedura în fața instanței de trimitere este deja finalizată.

- 50 Potrivit jurisprudenței CJUE, în ipoteza în care o reglementare națională în domeniul prescripției răspunderii penale ar împiedica aplicarea unor sancțiuni efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau ar prevedea termene de prescripție mai lungi pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale statului membru vizat decât pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, instanța națională:**
- A. are sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 325 alineatele (1) și (2) TFUE, lăsând, dacă este necesar, neaplicate dispozițiile de drept național care ar avea ca efect împiedicarea statului membru vizat să respecte obligațiile care îi sunt impuse la articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE;
 - B. are sarcina de a asigura efectul deplin al dreptului național, în temeiul principiului supremației dreptului statului membru;
 - C. are sarcina de a sesiza instanța de contencios constituțional în vederea eliminării dispozițiilor naționale incompatibile cu dreptul Uniunii.
-